

שיעור קנא

מל"ת פה. פב. מ"ע לד. מל"ת פו.

מצוה פה הזהירנו מעשות עשון בתאר הקטרת כלומר שיהיה מן הסממנין ההם ועל יחס המשקולות ההם ויכוין שיתעשן בו. והוא אמרו יתעלה במתכונתה לא תעשו לכם, ומבואר שכל מי שיעבור ויעשה כמוה להריח בה חייב כרת, אמר איש אשר יעשה כמוה להריח בה ונכרת, אם היה מזיד, ואם היה שוגג חייב חטאת קבועה. (שם, שם פ"ב):

מצוה פב שהזהירנו מהקריב שום דבר מהקרבנות במזבח הזהב שבהיכל. והוא אמרו יתעלה לא תעלו עליו קטרת זרה, וכל מי שהקריב עליו או נסך עליו זולת מה שעבר לוקה. (ואתה תצוה, כלי המקדש פ"ב):

מצוה לד היא שצונו שישאו הכהנים הארון על כתפיהם כשנרצה לשאת אותו ממקום למקום, והוא אמרו כי עבודת הקדש עליהם בכתף ישאו, ואע"פ שזה הצווי בא ללויים בעת ההיא, אמנם היה זה למספר מעוט הכהנים החייבין במצוה, אם כן המצוה מחוייבת לכהנים והם אשר ישאוהו כמו שנתבאר בספר יהושע ובספר שמואל. וכאשר צוה דוד לשאת הארון בפעם שניה אמר בדברי הימים וישאו בני הלויים את ארון האלהים כאשר צוה משה בדבר ה' בכתפם במוטות עליהם, וכן כשזכר בדברי הימים מחלקות הכהנים לעשרים וארבעה משמרות אמר אלה פקודתם לעבודתם לבא לבית ה' כמשפטם ביד אהרן אביהם כאשר צוהו ה' אלהי ישראל. בארו החכמים זכרם לברכה שהוא רומז אל היות עבודת הכהנים לשאת את הארון על הכתף, וזהו כאשר צוהו ה' אלהי ישראל. ולשון ספרי כמשפטם וגו' כאשר צוהו ה' היכן צוהו ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקדש עליהם בכתף ישאו. הנה נתבאר לך שמצוה זו מכלל המצוות. (נשא, כלי בית המקדש פרק ב'):

מצוה פו הזהירנו מהסיר בדי הארון מתוך הטבעות. והוא אמרו בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו, והעובר על לאו זה לוקה. ובסוף מכות (דף כ"ב) אמרו כשנזכרו מחוייבי מלקות, והא איכא המסיר בדי הארון רוצה לומר שהוא לוקה ואזהרתיה מהכא לא יסורו ממנו. הנה התבאר לך שהוא מצות לא תעשה ולוקין עליו. (ויקחו לי תרומה, שם):